

רע"פ 7447/23 - רס"ן (מיל") אביב סונגו נגד הצבאי הראשי

בית המשפט העליון

רע"פ 7447/23

לפני: כבוד ממלא מקום הנשיא ע' פוגלמן

המבקש: רס"ן (מיל") אביב סונגו

נגד

המשיב: התובע הצבאי הראשי

בקשת רשות לערער על פסק הדין של בית הדין הצבאי לערעורים (כב' המשנה לנשיאה תא"ל נ' זומר והשופטים אל"ם מ' גולדשמידט וסא"ל (מיל") א' איטח) בע/1,3/23 מיום 12.9.2023

בשם המבקש: עו"ד אילן כ"ץ; עו"ד אלון הראל; עו"ד קובי מרגולוב

החלטה

לפניי בקשת רשות לערער על פסק הדין של בית הדין הצבאי לערעורים (כב' המשנה לנשיאה תא"ל נ' זומר, והשופטים אל"ם מ' גולדשמידט וסא"ל (מיל") א' איטח; להלן: בית הדין לערעורים), אשר דחה את ערעור המבקש על פסק הדין של בית הדין הצבאי המחוזי.

1. כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, אשר במסגרתו יוחסו למבקש 5 אישומים (שיכוננו להלן בהתאם למספורם בכתב האישום: האישום הראשון, האישום השני, האישום השלישי, האישום הרביעי ו-האישום החמישי), במועד הרלוונטי שירתו המבקש ונפגעת העבירה כמפקדי ספינות בבסיס חיל הים שבאשדוד. בלילה שבין 3.2.2019 לבין 4.2.2019 יצאו 7 מפקדי ספינות, ובהם המבקש ונפגעת העבירה, לערב גיבוש מפקדים שבמסגרתו לנו במלון "דן" שבתל אביב (להלן: המלון). לצורך כך, הזמינו מפקדי הספינות שלושה חדרים, כאשר עם הגעתם למלון פנתה נפגעת העבירה לחדר שבו תכננה לישון, ואילו המבקש ומפקד נוסף פנו לחדרם (להלן: חדרו של המבקש או החדר). בהמשך יצאו המבקש, נפגעת העבירה, ומספר מפקדים נוספים להופעה ולבר בתל אביב, כשבמהלך הערב שתה המבקש משקאות אלכוהוליים בכמות שאינה ידועה למשיב, ואילו נפגעת העבירה שתתה כחצי ליטר בירה וצ'ייסר אחד. בסיומו

של הערב חזרו המפקדים למלון בשתי מוניות נפרדות, כאשר המבקש, נפגעת העבירה, ושני מפקדים נוספים חלקו מונית. עם הגעתם למלון התברר לנפגעת העבירה כי המפתח לחדרה נמצא בידי אחד מהמפקדים שבמונית הנוספת, שטרם הגיעה למלון. המפקדים שהגיעו במונית הראשונה נכנסו לחדרו של המבקש. נפגעת העבירה נשכבה על המיטה כשהיא לבושה לבוש מלא ושהתיק האישי שלה תלוי עליה, וביקשה מהנוכחים בחדר: "תעירו אותי כשהמונית השנייה מגיעה, אני מתעפצת בינתיים".

2. לפיהאישום הראשון, במהלך אותו הלילה, בשעה שאינה ידועה למשיב, ישן אחד מהמפקדים בצידה השמאלי של המיטה (להלן גם: המפקד הנוסף), נפגעת העבירה בצידה הימני של המיטה, והמבקש במרכזה בין נפגעת העבירה לבין המפקד הנוסף. בשלב מסוים פתח המבקש את רוכסן מכנסי הג'ינס שלבשה נפגעת העבירה, חיבק אותה מצידה השמאלי, הכניס את ידו השמאלית לתחתונה והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה בתנועות סיבוביות; זאת, כשהיא ישנה ומצויה במצב שמונע ממנה לתת הסכמה חופשית למעשה. בשלב מסוים, נפגעת העבירה התעוררה כשהיא שכובה על צידה הימני וחשה באצבעותיו של המבקש חודרות לאיבר מינה, סובבה את ראשה וניסתה להסתובב לעברו של המבקש עם גופה על מנת שיחדל ממעשיו, תוך ששאלה אותו "מה אתה עושה?" או שאלה בעלת משמעות דומה. המבקש הפעיל כוח עם ידו השמאלית על גופה של נפגעת העבירה והמשיך להחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה באופן שלא אפשר לה להסתובב לעברו. בתוך כך השיב לה המבקש ואמר כי "אני כבר הרבה זמן חושב עלייך, את החלום שלי", או משפט בעל משמעות דומה, תוך שהוא ממשיך ומחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. נפגעת העבירה אמרה למבקש מספר פעמים כי ברצונה ללכת וביקשה שיוציא את אצבעותיו מאיבר מינה, אולם זה המשיך להחדיר את אצבעותיו תוך שהוא חובק אותה באמצעות זרועו השמאלית באופן שלא אפשר לה להסתובב לכיוונו, ואמר לה: "תקשיבי רגע, את החלום שלי, אני חושב עלייך, את ממש סקסית בעיניי". משכך, הואשם המבקש באינוס לפי סעיף 345(א)(1) ו-345(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

3. לפי האישום השני, בהמשך לפרטי האישום הראשון, נעמדה נפגעת העבירה ופנתה לעזוב את חדרו של המבקש. המבקש אחז במוטני נפגעת העבירה בצורה כוחנית ואמר: "תקשיבי רגע, תקשיבי רגע" או משפט בעל משמעות דומה. לאחר מכן, נעמד המבקש מאחוריה והחזיק אותה כך ששתי זרועותיו מעל לכתפיה והובילה לחדר האמבטיה תוך שאמר לה לבוא עמו למקלחת. בשלב זה, קפאה נפגעת העבירה ולא הגיבה למעשיו של המבקש. לאחר שהגיעו לחדר האמבטיה החל המבקש להפשיט את נפגעת העבירה, תוך שהוא אחוז באברי גופה השונים ומביע התלהבות מהם. המבקש סובב את נפגעת העבירה כך שגבה יופנה אליו, הוריד את ראשה לכיוון השירותים תוך הפעלת כוח באזור העורף שלה וכשידיה מונחות על הקיר שמולו עמדה, וניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה כ-7 פעמים ללא הצלחה, בעוד שנפגעת העבירה בוכה בכי חלש. המבקש שאל את נפגעת העבירה "מה, את בתולה?", או שאלה בעלת משמעות דומה, וזו ענתה לו "לא, אבל כשלא רוצים זה לא עובד", או משפט בעל משמעות דומה. בתגובה, השיב המבקש בתקיפות כי "את תכף תרצי" או משפט בעל משמעות דומה. בשל האמור, הואשם המבקש בניסיון לאינוס לפי סעיפים 345(א)(1) ו-25 לחוק העונשין.

4. לפיהאישום השלישי, בהמשך למתואר, המבקש אמר לנפגעת העבירה כי הוא רוצה להתקלח עמה, דחף אותה בכוח למקלחת, והפעיל את זרם המים. נפגעת העבירה דחפה את המבקש קלות וצעקה עליו שיעזוב אותה ושיאינה מתקלחת עמו, או משפט בעל משמעות דומה. בהמשך, אחז המבקש בפרקי הידיים של נפגעת העבירה, משך אותה מטה, והושיבה על הרצפה בחדר האמבטיה ליד הכיור, תוך שהיא קפואה ועל פניה זולגות דמעות. המבקש התיישב משמאל לנפגעת העבירה, נשען עם גבו על דופן האמבטיה, הפנה את תשומת לבה לאיבר מינו הזקור ואמר "תראי איזה גדול הוא" או משפט בעל משמעות דומה. משנפגעת העבירה לא הגיבה לאמירתו זו, אמר לה המבקש כי

"אם תתני לו נשיקה זה יהיה עוד יותר גדול", או משפט דומה, ודחף את ראשה בעוצמה לכיוון איבר מינו. פניה של נפגעת העבירה נגעו באיבר מינו של המבקש והיא הדפה את ראשה לאחור. בהמשך, נישק המבקש את נפגעת העבירה בפיה ואמר לה כי "יש לי עוד חלום, אני רוצה לרדת לך", או משפט בעל משמעות דומה. בשלב זה, נפגעת העבירה הייתה קפואה, לא הצליחה לומר דבר, וגופה היה רפוי. המבקש הורה לנפגעת העבירה לשכב כשראשה לכיוון דלת חדר האמבטיה ורגליה מתחת לכיור, פיסק את רגליה, החדיר את לשונו לאיבר מינה, וביצע בה מין אוראלי. בהמשך, הסתובב המבקש כך שגופו היה מעל לגופה של נפגעת העבירה, ראשו בין רגליה ואיבר מינו על פניה. נפגעת העבירה לא הגיבה למעשיו, עצמה את עיניה לסירוגין וכיווצה את פיה. המבקש שב ואמר לנפגעת העבירה כי אם תנשק את איבר מינו הוא יגדל, או משפט בעל משמעות דומה, וזו לא הגיבה לדבריו. בשל המתואר לעיל הואשם המבקש באינוס לפי סעיף 345(א) לחוק העונשין.

5. לפי האישום הרביעי, בהמשך למעשים המתוארים, המבקש גהר מעל נפגעת העבירה, ושב וניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה ללא הצלחה. או אז, ירק המבקש על כף ידו, ומרח את הרוק על איבר מינה של נפגעת העבירה על מנת לחדור אליה. המבקש חדר עם איבר מינו לאיבר מינה של נפגעת העבירה, תוך שאמר לה "וואי איזה כיף זה לעשות אותך" או משפט בעל משמעות דומה. בהמשך, אמר המבקש לנפגעת העבירה שתבוא לשטיח, אך זו לא הגיבה. המבקש חזר על אמירתו זו פעם נוספת ודחף אותה עם גופו לכיוון היציאה מחדר האמבטיה; זאת, כשהוא ממשיך להכניס ולהוציא את איבר מינו מאיבר מינה. נפגעת העבירה הרימה את פלג גופה העליון, נשענה על אמותיה, וגררה את גופה לאחור, כך שהיא תהיה מחוץ לחדר האמבטיה ועל השטיח שעל רצפת החדר. המבקש יצא מחדר האמבטיה, רכן מעל נפגעת העבירה, הרים את רגליה על כתפיו והמשיך להכניס ולהוציא את איבר מינו מאיבר מינה, כשהיא בוכה בכי חלש. המבקש המשיך בביצוע מעשיו עד להגעתו לפורקן מיני בתוך איבר מינה של נפגעת העבירה. במעשיו המתוארים בעל המבקש את נפגעת העבירה שלא בהסכמתה החופשית, ומשך הואשם באינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.

לבסוף, בשל המתואר באישומים שלעיל, ונוכח היותו קצין בדרגת סרן בצבא, הואשם המבקש באישום החמישי בהתנהגות שאינה הולמת לפי סעיף 130 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955 (להלן: חוק השיפוט הצבאי).

6. ביום 29.9.2022 הרשיע בית הדין המחוזי (ח"י) (כב' השופטים סא"ל ח' בלילטי, סא"ל ל' דרכמוןסא"ל ס' גדבאן; להלן: בית הדין המחוזי) את המבקש בשלוש עבירות אינוס ובעבירה של התנהגות שאינה הולמת. בצד זאת, קבע בית הדין המחוזי כי הניסיון לאינוס שבו הואשם המבקש במסגרת האישום השני היה שלב מקדים לאחת מעבירות האינוס שבהן הורשע, ומשך הורה על מחיקתו. בית הדין המחוזי קבע, בעיקרם של דברים, כי גרסתה של נפגעת העבירה סדורה ועקבית; שעדותה הותירה רושם מהימן וחיובי; וכי משקלה הפנימי של העדות גבוה. בנוסף, נקבע כי העדות האמורה נתמכת בראיות נוספות ובהן, תכתובות בין נפגעת העבירה למבקש, רישומים מיומנה האישי, ועדותם של עדים נוספים שלהם סיפרה נפגעת העבירה על האירוע נושא כתב האישום. משכך, העניק בית הדין המחוזי משקל ראייתי מלא לעדותה של נפגעת העבירה. לעומת זאת, בבחינת גרסתו של המבקש נמצא כי קיים קושי בכך שנמנע מלציין פרטים עובדתיים מהותיים במסגרת חקירותיו ובחר להציגם לראשונה בעדותו במהלך המשפט, ושהמבקש לא הניח הסבר להתפתחויות שחלו בגרסתו לאורך ההליך. בית הדין המחוזי עמד על הסתירות בעדותו של המבקש, וציין סוגיות נוספות אשר פוגעות במהימנותו של המבקש, ובהן תכתובות בין המבקש לנפגעת העבירה שמהן עולה כי לאחר האירוע חש המבקש תחושת אשם. לבסוף, נקבע שאין לתת בגרסתו של המבקש אמון, וכי יש להעדיף את גרסתה של נפגעת העבירה.

ביום 10.1.2023 גזר בית הדין המחוזי את דינו של המבקש ל-5 שנים וחצי מאסר בפועל; מאסר על תנאי כמפורט בגזר הדין; הורדה לדרגת טוראי; ופיצוי בסך 40,000 ש"ח לנפגעת העבירה.

7. ביום 12.9.2023 דחה בית הדין לערעורים את הערעור שהגיש המבקש על הכרעת הדין וחומרנו של גזר הדין, וקיבל את הערעור שהגיש המשיב על קולת גזר הדין. לאחר שבחן את עדויות המבקש ונפגעת העבירה, וכן עדויות וראיות נוספות שעמדו בבסיס הכרעתו של בית הדין המחוזי, קבע בית הדין לערעורים כי הכרעת הדין מפורטת ומנומקת, מבוססת על התרשמות בלתי אמצעית מן העדויות, ושבמסגרתה נדונו בהרחבה השאלות העובדתיות והמשפטיות שנדרשות להכרעה. משכך, ובשים לב לכלל שלפיו אין ערכאת הערעור נוטה להתערב בממצאי עובדה ומהימנות שקבעה הערכאה הדיונית, קבע בית הדין לערעורים שאין מקום להתערבות בהכרעת הדין. בתוך כך, בית הדין דחה את טענתו של המבקש שלפיה החקירה הנגדית שערך המשיב לא נגעה בסוגיות מהותיות שנוגעות לאירוע האונס וכי יש בכך משום פגיעה בזכותו להליך הוגן. לעניין זה צוין כי העמדה שלפיה היעדר חקירה נגדית בסוגיות מרכזיות שעומדות להכרעה עולה כדי פגיעה בזכות להליך הוגן נותרה בעמדת מיעוט בפסיקה; ושממילא בנסיבות העניין המבקש נשאל גם בעניין אירוע האונס במהלך חקירתו הנגדית, ומשכך אף לפי עמדה זו לא נפגעה זכותו להליך הוגן. בנוסף, בית הדין לערעורים קבע כי חרף טענתו של המבקש שלפיה אמירות שהוגשו בהסכמה במהלך המשפט פוגעות במהימנות גרסתה של נפגעת העבירה ושיש להעניק להן משקל ראייתי מלא בשל הסכמת המשיב להגשתן, בנסיבות העניין אין להפחית מהמשקל הראייתי שניתן לגרסתה של נפגעת העבירה וממילא עצם הגשת ראיות בהסכמה לפי סעיף 10ב לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות), אינה כובלת את שיקול דעתו של בית המשפט לעניין המשקל הראייתי שיש ליתן לאמירות או לאמיתות תוכנן.

8. ביחס לערעורים על גזר הדין נקבע, בעיקרם של דברים, כי נוכח כמות העבירות שבהן הורשע המבקש והנסיבות החמורות שבהן בוצעו, כמו גם הנזק הרב שגרם המבקש לנפגעת העבירה, יש להחמיר בעונשו; זאת, בשים לב למדיניות הענישה הנוהגת ולמגמת החמרה בענישה בעבירות מין. נוכח האמור, נקבע כי המבקש יישא בתקופת מאסר בפועל של 6 שנים ושלושה חודשים (בניכוי 70 ימים שבהם שהה במעצר במסגרת חקירתו, וללא שינוי ביתר רכיבי גזר הדין).

9. מכאן הבקשה שלפניי, שבמסגרתה טוען המבקש כי המקרה דנן מעורר שתי שאלות עקרוניות שחורגות מעניינם של הצדדים; הראשונה, האם פגיעה בזכותו של נאשם לחקירה נגדית על גרסתו עולה כדי פגיעה בזכות להליך הוגן, כשלעניין זה סבור המבקש כי שגה בית הדין לערעורים בקביעתו שלפיה ניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן במסגרת חקירתו הנגדית; השנייה, מה המשקל הראייתי שיש ליתן לאמירות שהוגשו בהסכמת הצדדים לפי סעיף 10ב לפקודת הראיות. בנוסף, נטען כי פסקי הדין של בית הדין המחוזי ושל בית הדין לערעורים גורמים למבקש עיוות דין גדול; זאת, בשל היעדר התייחסות למצבו הנפשי של המבקש, אשר לטענתו עבר תקיפה אלימה על ידי בן זוגה של נפגעת העבירה ומשכך אף הוא בגדר נפגע עבירה; וכן נוכח חומרנו הרבה של גזר הדין ביחס למדיניות הענישה הנוהגת, והפגיעה הניכרת שגלומה בהורדת דרגתו הצבאית.

10. לאחר שעיינתי בבקשת הרשות לערער ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. סעיף 440ט(ב) לחוק השיפוט הצבאי קובע כי רשות לערער על פסק דין של בית הדין הצבאי לערעורים לא תינתן אלא במקרים שבהם מתעוררת שאלה משפטית שיש בה חשיבות, קשיות או חידוש. כפי שקבע בית משפט זה בעבר, השיקולים שעומדים בבסיס ההכרעה בדיון בבקשות לפי סעיף 440ט(ב) לחוק השיפוט הצבאי דומים לשיקולים שמנחים את בית המשפט בבואו להכריע בבקשות רשות לערער לפי חוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (רע"א 103/82 חניון חיפה

בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 5478/23 יגר נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 9 (15.8.2023) (להלן: עניין יגר); רע"פ 7704/21 בשיר נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 17 (7.2.2022)). עסקין במקרים שמעוררים שאלה משפטית או ציבורית רחבה, שחורגת מעניינם הפרטני של הצדדים למחלוקת (רע"פ 1510/23 מזרחי נ' בית הדין הצבאי לערעורים, פסקה 8 (20.4.2023) (להלן: עניין מזרחי); רע"פ 1561/17 אבגי נ' התביעה הצבאית הראשית, פסקה 8 (21.2.2017)). בנוסף, שיקולי צדק ושיקולים שנוגעים להליך השיקום של המבקש עשויים להצדיק מתן רשות לערער ב"גלגול שלישי", אולם מדובר במקרים חריגים ונדירים שבהם מתעורר חשש לעיוות דין או אי-צדק בולט (רע"פ 501/21 ישראלי נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 6 (8.3.2021) (להלן: עניין ישראלי); רע"פ 6505/20 חסקל נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 7 (30.9.2020) (להלן: עניין חסקל)). איני סבור כי הבקשה שלפניי באה בגדרם של מקרים אלה.

11. כאמור, המבקש טוען כי המקרה דנן מעורר שאלות עקרוניות בדבר זכותו לחקירה נגדית כחלק מן הזכות להליך הוגן, והמשקל הראייתי שיש ליתן לראיות שהוגשו בהסכמת הצדדים. ביחס לחקירה הנגדית, המבקש סבור כי זו לא כללה התייחסות לסוגיות משמעותיות שהיו במחלוקת בין הצדדים, ובהן מעשי האינוס עצמם וביטויי אי-הסכמה מצד נפגעת העבירה. ואולם, טענת המבקש כי חקירתו הנגדית הייתה לא מספקת נבחנה ונדחתה על ידי בית הדין לערעורים שקבע כי המבקש נחקר בחקירה נגדית "ארוכה ומקיפה [...] ביחס לשלל נושאים המצויים במחלוקת"; ושבמסגרתה נשאל גם בעניין גרסתו לאירוע האונס (סעיף 138 לפסק הדין). טענתו של המבקש בהקשר זה מכוונת אפוא לקביעותיו הפרטניות של בית הדין לערעורים שלפיהן חקירתו הנגדית הייתה מקיפה ושבמסגרתה ניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן. חרף ניסיונו של המבקש לשוות לטענה זו נופך עקרוני, עסקין בטענה ערעורית שאין בה כדי להצדיק מתן רשות לערער ב"גלגול שלישי" (עניין מזרחי, פסקה 12; רע"פ 8040/15 בריזדה נ' התביעה הצבאית הראשית, פסקה 12 (3.12.2015); רע"פ 6006/15 משה נ' פרקליטות צבאית, פסקה 7 (24.9.2015)).

12. אף טענתו הנוספת של המבקש בעניין המשקל הראייתי שיש ליתן לראיות שהוגשו בהסכמת הצדדים לפי סעיף 10ב לפקודת הראיות, אינה מצדיקה לשיטתי את קבלת הבקשה דנן. לעמדת המבקש משהוגשו אמירות בהסכמת הצדדים, היה על בית הדין לערעורים לקבוע כי תוכן האמירות הוא אמת ולדון בסתירות שבין אמירות אלו לבין עדותה של נפגעת העבירה. ראשית, דומה כי כאשר התעוררה השאלה האמורה בעבר, הובעה בפסיקה העמדה כי הגשת ראיה לפי סעיף 10ב לא כובלת את שיקול דעתו של בית המשפט בשאלת המשקל הראייתי או אמיתות התוכן (רע"פ 7706/21 עמאש נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (28.11.2021); רע"פ 3061/12 אפל נ' מדינת ישראל (31.5.2012); יעקב קדמי על הראיות חלק ראשון 428 (מהדורה משולבת ומעודכנת 2009); כן ראו והשוו: רע"פ 6831/09 טורשאן נ' מדינת ישראל, פסקה 33 (18.7.2011)), ושממילא אין בשאלה האמורה כדי להצדיק מתן רשות לערער ב"גלגול שלישי" (רע"פ 6862/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (8.9.2009)). בנוסף לאמור, בשונה מטענתו של המבקש, בית הדין לערעורים התייחס לסתירות להן טוען המבקש בין עדותה של נפגעת העבירה לבין הראיות שהוגשו בהסכמה, ומצא שאין מקום להתערבות בהכרעתו של בית הדין המחוזי, שלפיה אין בכך כדי לפגוע במהימנות גרסתה של נפגעת העבירה. זאת, בין היתר, בשים לב לכלל שלפיו הימנעות מהזכרת פרטים מסוימים או סתירות בכל הנוגע למהלך האירוע, אינן פוגמות ב"גרעין הקשה" של עדות נפגע עבירת מין. קביעתו זו של בית הדין לערעורים הולכת בתלם פסיקתנו, ואינה מעוררת שאלה ייחודית שיש בה חשיבות או קושי (עניין ישראלי, פסקה 5; ראו: רע"פ 6691/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (23.1.2020)). משאלה הם פני הדברים, אף דינה של טענה זו להידחות.

13. אשר לטענתו של המבקש לעניין חומרת גזר הדין, כפי שנקבע בעבר טענות שנוגעות לחומרת הענישה אינן

מקימות כשלעצמן עילה למתן רשות לערער ב"גלגול שלישי" ועל המבקש להראות סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (עניין חסקל, פסקה 9; רע"פ 1899/16 צביגופט נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (16.7.2014)). איני סבור כי המבקש הצביע על סטייה ממדיניות הענישה הנוהגת, לא כל שכן סטייה ניכרת; זאת, בשים לב למדיניות הענישה בעבירות מין שעליה עמד בית הדין לערעורים, כמו גם כמות העבירות שבהן הורשע המבקש והנסיבות החמורות שבביצוען. יתר טענותיו של המבקש הן טענות ערעוריות במהותן, שלא מקימות עילה למתן רשות לערער, וממילא איני סבור כי נגרם למבקש עיוות דין או אי-צדק בולט שמצדיק מתן רשות כאמור (ראו: עניין יגר, פסקה 11; רע"פ 3693/18 שיץ נ' התובעת הצבאית הראשית, פסקה 4 (5.6.2018)).

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"חבחשוןהתשפ"ד (2.11.2023).

מ"מ הנשיא
